

Mormor på hospitalet

Kaj kiggede ud gennem vinduet fra sit lille kvistværelse og så morfaderens bil dreje om hjørnet ved købmandsforretningen.

Han løb ned ad trapperne, mens han råbte: "mor, mor - morfar kommer". "Hvad siger du?" Moderen kom ud i gangen fra stuen. "Kommer morfar nu?" Hun så overrasket og spørgende ud. I det samme ringede det på døren. De var der begge samtidig, og ganske rigtigt stod morfar udenfor. Moderen så straks, at noget var galt, for morfar så både alvorlig og forvirret ud. "Far, hvad er der sket? Hvor er mor? Kom ind og sæt dig ned."

"Lise - ja, dav med dig, Kaj", morfar smilede ganske let til Kaj og satte sig ned i sofaen uden at tage overtøjet af. "Mor er blevet syg og er indlagt på hospitalet. Jeg kommer lige derfra. Det hele er gået så hurtigt. De opererer hende nu."

Mor bad Kaj gå op på sit værelse; så ville hun komme og tale med ham senere. "Jamen mor, jeg vil høre om mormor." "Gå nu, Kaj, vær sød. Jeg lover dig at komme op til dig om lidt. Jeg skal tale med morfar alene et øjeblik." Hun gav ham et kys på kinden og skubbede ham blidt ud ad døren.

Kaj sjokkede langsomt op ad trappen og ind på sit værelse. "Mormor er syg - og morfar var så ked af det." Han satte sig på sin seng og så ud gennem vinduet. Det var, som om alt pludselig var gråt og trist. Han lagde sig træt ned på sengen og faldt hurtigt i søvn.

Han mødte en engel, der smilede så smukt til ham. "Kaj, jeg har noget at tale med dig om. Jeg kender din mormor og ved, at hun er på hospitalet lige nu. Jeg vil fortælle dig, at din mormor er kommet godt igennem operationen, og at hun bliver rask igen. Fortæl det til din morfar, når du vågner. Jeg hedder Johannes. Farvel, Kaj."

Kaj vågnede ved, at moderen stod og ruskede blidt i ham. "Kaj, vågn op, mor og morfar tager på hospitalet for at se til mormor. Du kan være hos fru Olsen så længe."

"Nej, jeg vil med på hospitalet", sagde Kaj, der stadig var lidt søvndrukken. "Nej, Kaj. Vi skal først lige se, hvordan mormor har det." De var nået ned til morfar.

"Jamen, hun har det godt. Det ved jeg, for det fortalte en engel mig. Han hed Johannes, og han sagde, at jeg skulle fortælle min morfar, at hun bliver rask igen." Moderen og morfaderen så først overrasket på Kaj, så på hinanden. Noget ved Kajs sikkerhed gjorde indtryk på dem. "Godt, så kommer du med. Men det er ikke sikkert, du får mormor at se i dag. Vi skal først vide, hvordan det

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

går, om operationen i det hele taget er overstået." "Det er den. Det sagde Johannes, og den er gået godt." Hans ro og sikkerhed forbløffede dem. De kunne ikke undgå at føle sig beroligede, samtidig med at deres forstand prøvede at få et ord indført.

På hospitalet fik de at vide, at operationen var gået godt, og at mormor nu var på opvågningsstuen. De så alle tre lettede på hinanden. Kaj gik over til vinduet, mens mor og morfar fik nogle flere detaljer fra sygeplejersken. "Jeg vidste det, jeg vidste det helt sikkert", tænkte han ved sig selv. "Tak, Johannes", sagde han stille op mod himlen.

Da mormor om aftenen var kommet sig så meget oven på operationen, at hun kunne blive kørt tilbage til hospitalsafdelingen, hvor hun skulle være nogle dage, inden hun kunne komme hjem, var Kaj den første af de tre, der nåede hen til mormors seng, som en portør kom kørende med. Kaj standsede op helt alvorlig i ansigtet, fordi han så, at mormor så så anderledes ud, og hun havde slange gennem næsen. Men så åbnede mormor øjnene og fik øje på ham, og hun smilede et stille smil til ham. "Hej, mormor", sagde Kaj stille. "Kaj" hviskede mormor. Og hun så op og mødte morfars og mors øjne. Alle var glade, men også alvorlige. Inde på stuen kom der lidt mere liv i mormor, og de kunne tale lidt sammen. Morfar fortalte mormor om Kajs drøm uden at nævne Johannes ved navn. Hun så først ud, som om hun prøvede at komme i tanke om noget, og så lyste hendes ansigt op med et lille smil. "Den engel hed Johannes, ikke også Kaj?" "Jo, jo - kan I så høre, mor og morfar. Det sagde jeg også til jer. Mormor har også set den."

Der blev stille og fredfyldt på sygestuen, mens alle fire skiftevis så på hinanden.